

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Eneste Barn (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 223. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515387652928/facsimile.pdf> (tilgået 13. maj 2021)

Anvendt udgave: Noveller

Andet; men det tilhører en talrig Familie – det hedder: *Sogognod*.» – Her tørte hun sine – tørre Øine. – Smith gav hende, uden videre Examination nogle Sedler. Hun læste, rettede sig igjen, og gik.

Jeg havde under dette Optrin, med sælsomme Følelser, betragtet den fornemme Tiggerske. Det kom mig grandgivelig for: at jeg skulde kjende – eller have kjendt – dette Ansigt, denne Stemme. Men for disse dunkle og svage Mændelser fandt jeg hverken Tid eller Sted. – Hun var mig, i vaagen Tilstand, som et Drommebillede: man synes at skulle kjende Phantasieens Skabninger; men naar man troer at fastholde dem, forvandles eller forsvinde de.

»Hm! – det var mærkeligt« – sagde Smith – »Hun vilde ikke være sit Navn bekjendt – Du saae saa vist paa hende – veed Du noget?« – »Hm!« svarede jeg »seet hende før har jeg; men det er mig ikke muligt at komme paa: Hvor eller Naar – mon hun gik ud?« – »Der seer jeg hende ude paa Gaden« sagde han »hun gaar nedad til Frue Kirke. – Vil Du ha' Noget at vide af hende saa maa Du skruppe Dig.« – Det gjorde jeg, indhentede, men fulgte hende i en liden Frastand.

Da hun drejede om Hjørnet af Bispegaarden, tog hun, bestandig gaaende, et Stykke Papir op af Lommen, saae afveklende paa dette og paa Huusnummerne. Noget forbi Chrystalgaden standsede hun et par Secunder, og drejede derpaa ind ad en Port. – Jeg blev ved at holde den gamle Sejlers Kjølvand – opad til anden Sal. Medens hun ringede, gik jeg en Trappe højere op, og skottede gennem Rækværkets Træmmer. Døren dernede gik op. En Tjenestepige traadte i den og sagde spodsk: »Naal det er hende igjen; hun besøger os tidt, men mit Herskab har befaleet mig at sige hende, at det ikke kan nytte, hun kommer her før paa Løverdage otte Dage – den første i Maaneden hun veed – *adien!*« – Dermed lukkede hun Døren efter sig, og smækkede Skaadden rapt for. – Den Udelukkede stødte Parasollen mod Gulvet, stüvede Ryggen, slog Øinene heelt op, stod saaledes nogle Secunder, som Een der eftertænker noget vigtigt, og gik – eller trippede raskt ned ad Trapperne. Jeg fulgte efter. Hun tog Veien tilbage ad Nørregade, om ad Chrystalgaden, og ind i Peter-Hvitfeldsstræde, hvor hun gik op i et meget uanseeligt Huus. Jeg ansaae det for hendes Bopæl, som det ogsaa var. – I Kjelderens boede en Spekhoker, hvem jeg antog for Husets Ejer, eller dog, ifølge hans Næringsvej som den der maatte vide Beskeed om de Iboende. – Han var ikke tilstede; men et Fruentimmer, som paa min Forespørgsel bejaede at være hans